

חומר בקודש פרק שלישי חגיגה

בג.

עין משפט גזר מצוה

כ א מיי פ"ב מהל' שחר
אבות העומות ה"ג:
בא ב מיי פ"ב מהל' מלכות
פ"ה אבות ה"ג:
ג א מיי פ"ב מהל' מלכות
ד מיי פ"ב מהל' מלכות
ה אבות העומות
ו הלכה ג:
ז ה ו ז ח מיי פ"ב מהל' מלכות
ח הלכה ו:
ט מיי פ"ב מהל' מלכות
פ"ה אבות ה"ג:
ק מיי פ"ב מהל' מלכות

מוסף רש"י

ויעבירם ורפספיהו. משום מעשה
שהיה בירדן ובספינה
ועומא דלמתיין לקמן
(יבמות ט"ז). וירדקם לצד
אחר. של נהר, דהיינו נמי
זמורא דקפניה שפרומין
חזקו על פני המים (ט"ז).
ולא ירכב ע"ג בהמה.
בין המים, דהיינו נמי
דומיא דקפניה, שהלכו
הטעמו ויש בנקומתו
וספינתו טעמו ומוליתו,
וספינה פתומה היא
וגשמת ונוגעת בקרקע
רגליו. של עליון ונוגעת
במים בקרקע (ט"ז). על גבי
הנהר. דלמעלה קמיתא
היא האדם המעביר הולך
לל שטח בגלגול ואינו זומה
לספינה (ט"ז). לא אסרו
אלא בירדן ובספינה.
ולא גזר ושאר נהרות,
דלמיה עזרו מחמת מאורע
אבל להם לגזור אלא מעין
המאורע (שבת ט"ז). החוב
בקרקעיה של ספינה.
הוא ה"ל על מן חטאת
עליה ועומא (יבמות ט"ז).

ונפסקה רצועה של סנדלו. והיא רצועה לאו כלי
והיא רצועה לאו כלי הוא מדלג שריני ליה לטלטל
זפרק אלו קשרים (שבת דף ק"ב). אצ"י ק"א אזיל צתר רב יוסף
אפסיק ליה רצועה דסנדלג ומוכחא דאסור לטלטלה אלמלא לאו
מנא הוא רריך למימר כגון דנשתייר
בהך רצועה דאיכא מנא דהדייט
יכול להחזירו ומיהו צירושלמי מנינו
ונפסקה סנדלו:

א ישא אדם מי חטאת. ואפילו
רצון ללג צעו כמעשה שהיה
מ"מ לא אחרת מיהא לקדש רק
לחטאת: מת תחוב בקרקעיה
של ספינה. והא דלמנא זפרק דס
חטאת (ובמס' דף ג"ג). מי חטאת
שנעמא מטהרין שכן נדה מקבלת
הזאה היינו צהאר טומאות אכל
צטומא מת נפסלו:

ב יעבירם דגמרינהו חבר. הנהג
לאכול על טהרת קודש
משום צינורא דע"ה איכא שאינו
אוכל על טהרת הקדש רק על טהרת
תרומה שטהרתה טומאה היא אלא
הקדש ואי און צינורא דחבר טמא
מוקמינן ליה צע"ה ממש והיה קשה
למורי אלא מוקמינן הכי לוקמי אפי'
בחדר עצמו וגיטמא מחמת הצינורא
דמסקה נינהו וגיטמא הכל מחמת
הידיד דשניית הן ונראה לו ידיד
שניית הן און להס דרר' דאורייתא
רק דרצון וידיד מוטמא כלי ומסקה
דרצון והיה ליה מעלות צתרייתא
ולא קמייתא:

ג מביילא אין הערב שמש זא.
מדלג תנא דהדיא וכי
תימא א"כ הייתי אומר לתרומה
טעילה מיהא צע"ה וי"ל דליכא למטעי
בהכי דא"כ לימא צהדיא ריינין
טעילה לתרומה והערב שמש לקדש.
הר"ר אלחנן:

ד שפופרת שחכתה לחטאת.
והא דלמרי' (יומא ג').
כל מעשה היו נעשין בכלי גללים כלי
אזנים כלי אדמה והכא שפופרת של
עץ הויה וכן טע' ללוחית שהייתה
מגולה ומלאה מכוסה וכמס ללוחית
של חרס התם דוקא צענת עשייה
במין ז' ימים לפי שהיו מקילים
לעשותה וצמורצי שמש היו מתמירין
בה שחר חומרות דלא לוללו בה אכל
צשאר ימים און לחוש ט':

ה מטמאין היו את חבהן השורף
את הפרה. פרש"י
נוגעים היו צו שרן אך צמוספתא
לא משמע ליה רק צמגע עצמו
לחוד והכי ט' תניא צמוספתא כל ז'
ימים היו אחיו הכהנים רגילין לפרוש
היינו וציוס השמניו היו נוגעים ז'
ומטמאין אותו וחזרין ומטבילין אותו
ונעשית צטבול יוס ח"ל המוספתא ט'
מעשה צדוקי הכהן צציקש לשרוף
את הפרה והיה רונה לשרופה
צמורצי שמש ושמע רצן יומין צן
זכאי וסמן דיו עליו והוא לן איסין
כ"ג כמה נהא לך בעינן שחיה חזק גדול
ירד וטבול כו' נהי שאין הצדוקין
עשאוה

חוששין אותה טומאה מה שנוגעין צו עכשיו ולא מעלה של פרה מה שלא נגעו צו כל ז' מ"מ
מטמא ונגעו צו ציוס ח' שיש לעשותה צטבול יוס:

ו עשאוה כשמא בת ב' שלו. כלומר לצמר הזאה וכי תימא א"כ טעילה לא לנעי איכא למימר דאך לאחר הזאה צעי טעילה
דמפרש "ר"מ" ט' צ"ג דמגילה דשמי טעילות יש אחת לפני הזאה ואחת לאחר הזאה:

ונפסקה רצועה של סנדלו. מדרש הזו היתה ונטלה צידו וממון
כך נפלה לאויר החצית: ר' חנניה צן עקביא. דלמנא כל מקוס
שגזרו חכמים על דבר על מעשה שהיה לא גזרו אלא כדוגמת
המעשה וכאזו דבר הלכך צקודש היה מעשה וצקודש גזרו: ולא
יעמוד צלד זה. של נהר: **א** א"כ

רגליו ונוגעים בקרקע. משום מעשה
שהיה צספינה כלקמן וכל ספינה
מהלכת צצויר וגזרו על האוירות
כולן: **אכל מעבירין על הגשר**. הואיל
ורגליו נוגעות צו: **אלא צירדן**. ולא
צשאר נהרות אכל משיטין על פניו
ועומד צלד זה וזרקס לצד אחר:
יוס מט מחוב. והאילו עליו
ונטמא: **איבעיא להו סנדל טמא**.
הא דלמנא דגזרו עליו שלא יש
קודש עמו: **סנדל טמא מאי**. יש
גזרו סנדל טמא אפיו טמא או לא:
חצית פסוה. ודאי גזרו עליו חצית
קטומה מאי: **ומשום צינורא**
דעס הארץ. שמא נימא עליה רוק
מפי עס הארץ כשצבר אוחו צו:
הא לאו מנא הוא. ולא ליטמא
צכן: **עדיין להא היא**. ומטמאה
משום שמה צו הוא וצמסכת נדה

(דף נד): **תנן תנא והרוק מוטמאין**
לחין ואין מוטמאין יבשין: **לחטאת**.
למת צתוכו אפר פרה: **יעזול מיד**.
שכל תשמישי פרה העשוין צכלי
המקבל טומאה טעוין טעילה וקודם
ציערבי שמשו ישממשו צכן לפרה
כלקמן: ט' **מטמאין היו כו'**. נוגעין
היו צו שרן: **הואיל מלנן של**

צדוקין שהיו אומרים בצמורצי שמש
היפה נעשית. ולרצנן טבול יוס כשר
צה דנפקא להו מריצויא דקרא והזה
הטהור על הטמא ט' טמא מכלל שהוא
טמא לימד על טבול יוס שכשר
צפרה מכדי צטהור עסקיין ואמי
דמצי לעיל מנייה ולקח אונז וטבל
צמים אש טמא (צמזד יט) למה
לי להימדר ולמקצב והזה הטהור
ליכמזב והזה על הטמא אלא טמא
כל דהו ואשכחן טבול יוס דאיכרי
טהור דמצי ט' ורצן צמים וטהר:
יעזול מיד. ואין רריך לטמאה
טומאה אחרת שהיה טמאה ועומדת
דמפרש ואיל: **למה לו טעילה**.
וכיון דאין על טומאה און היכר
לצדוקים צטבול יוס טעה: **צשלמא**
נר' יהושע. המצריכה לטמא היינו
דאיכא היכר לצדוקין שהיה טימאווהו
טומאה גמורה הצריכה הערב שמש
וכאן ישממשו צה טעולת יוס היו
היכר: **אלא לרצי אליעזר**. שאינו
מצריכה אלא טומאה זו: **אי אמרס**
צשלמא צשלמא צלריו חכמים הערב
שמש. צשלמא צטבולת כלים
הנגמרים צטהרה ודלא כמנתי' היינו
דהכא לא מצריכין לה איכא היכרא:

היכרא לצדוקין דתנן ט' מטמאין היו את הכהן השורף את הפרה להוציא
מלבן של צדוקין שהיו אומרים בצמורצי שמש היתה נעשית אלא לר"א אי
אמרת בשלמא בעינן הערב שמש היינו דאיכא היכרא לצדוקין אלא אי
אמרת בשלמא לא בעינן הערב שמש מאי היכרא לצדוקין איכא אמר רב

חוששין אותה טומאה מה שנוגעין צו עכשיו ולא מעלה של פרה מה שלא נגעו צו כל ז' מ"מ

מטמא ונגעו צו ציוס ח' שיש לעשותה צטבול יוס:

עשאוה כשמא בת ב' שלו. כלומר לצמר הזאה וכי תימא א"כ טעילה לא לנעי איכא למימר דאך לאחר הזאה צעי טעילה
דמפרש "ר"מ" ט' צ"ג דמגילה דשמי טעילות יש אחת לפני הזאה ואחת לאחר הזאה:

א) מוספתא דפרה סופ"ט,
ב) פרה פ"ט מ"ו יבמות
קטו: א) [שבת ס"א]
ד) יבמות קטו: ב) ס'
פ"ה מ"ד, ו) יומא פ"ג ע"ש
זכמה כה. פרה פ"ג מ"ו,
ו) ג"ה, ח) ג"ה מטמאין
והיה להוציא אחרי ד"ה
צשלמא, ט) צמזד יט,
י) ויקרא ד', ט) צב"ד
מנו הוא קאי קמיה,
ל) ג'שן הירושלמי עסקה
חמי' ופקקה צמזדלו,
מ) פרה פ"ח מ"ו,
נ) נגליל לעשותה צטבול
להוציא מנן הצדוקים
האומרים שצריך לעשותה,
ס) ועיין מוספתא יומא ג.
ד"ה שכל ומוספתא סוכה לו.
ד"ה לפי ומוספתא חולין ט:
ד"ה עמלא ומוספתא נדה
מנו. ד"ה כשר,
ט) צמוספתא יומא פ"ג ד"ה
להוציא ביחוד ממשנה דפרה
פ"ג מ"ח קמנו ט' י"ע
קת"ו, ט) דפרה פ"ג, ט"ו שרן
לפ"ט, ק) ו"ל צ"ב צמזדלו,
כ. ד"ה ולא,

גליון הש"ס
תוס' ד"ה לעולם רבו ונ"ל
הר"ם שניות. עיין לעיל דף
כ ע"ג מוספתא ד"ה יומא:

רבינו חננאל

צביעתו אינו חושש שמת
נטמא וידי באחריו הכוס
היה שותה בכוס שאחריו
צמנאן אינו חושש שמת
נטמא משקה שצביע
באחריו הכוס חזר ונטמא
את הכוס. קומקומא
שהוא מרתיה אינו חושש
שמת יצאו משקין מותרו
ונגעו באחריו וחזרו
להוכי: כלי הקדש אין
להם אחריים ותוך ואין
להם בית הצביעה כי
ואסיקנא אמר רבה בר
אבה אחת עשרה מעלות
שנו כאן שר ראשונות
בין לקדש בין לחולין
שנוגעו על טהרת הקדש
אחרונות לקדש אבל לא
לחולין שנעשו על טהרת
הקדש: מעלה שישית
הנושא את המדרס נושא
את התרומה אבל לא
את הקדש. ואמרינן מכדי
לא נגע קדש אמאי לא.
ואמרינן משום מעשה
שהיה שהיה אחד מעביר
חבית של יין קדש במקום
למקום ונפסקה רצועת
סנדלו ונטלה והניחה על
פי החבית ונפלה לאויר
החבית ונטמא החבית
באותה שעה אמר הנושא
את המדרס לא ישא
את הקדש ומתנינן ר' ישא
חנייה בן עקביא היא
דאמר אין גורדין אלא כמו
המעשה שהיה ומשע
שהיה חבית של הקדש
היה ולא חבית של
תרומה לפיכך לא גזרו
על התרומה ומאי היא ר'
חנייה בן עקביא דתניא
ר'כ' חנייא בן עקביא
אומר לא אסרו אלא בירדן
ובספינה כמעשה שהיה
מאי איר דאמר רב משה
באחד שהיה מעביר מי
חטאת ואפר חטאת בירדן
ובספינה ונמצא חבית מת
תחוב בקרקעיה של
ספינה באותה שעה אמר
לא ישא אדם מי חטאת
ואפר חטאת ויעבירם
בירדן ובספינה ומביעיא
לן התנא ב' ישא אדם

א) אולי ל"ל משריה אוקמינן דמיישינן שמה נמו צינורא של רוק מפיו עליהן קודש שיגמרו ושאר הרוק וכי...
ב) משמע דרבינו גרים נימא מתי' ללא כתי' וכן מסיים צממן נמלאת משמניו דלא כתי' ו"ע דאית ראי' כלל ומנו דמסקו גמ' צממן ואיל' דתי"ס נפל צבדכי רבינו ו"ע.